

Ai crede că numai copiii oamenilor nu vor să meargă seara la culcare. Însă a fost odată o mică marmotă care făcea exact la fel. De obicei era foarte drăguță și bine-crescută, însă seara, când venea ora de culcare, făcea un adevărat cire: de îndată ce mama sau tatăl marmotă terminau de citit o poveste de noapte bună, voia

imediat să audă alta. Și încă una și încă una. Iar când mama sau tatăl mai fluierau un cântecel și spuneau că acum gata, e de ajuns, ea striga: „Dar nu mi-e somn deloc!”

Într-o zi, bieții părinți, ajunși la capătul răbdărilor, se duseră să o întrebe pe bufnița înțeleaptă ce ar trebui să facă.

După cum știu toate creaturile din pădure, liliicii aud totul.

— Ai vreunul? întrebă tatăl marmotă, care nu-și putea imagina că un liliac ar putea ști o rețetă bună pentru adormit.

— Stai drept! șopti liliacul. Dacă nu reușești să adooormi, de obicei este din cauză că atârni strâmb!

— Este bine de știut, mulțumesc! spuse tatăl marmotă, pentru că nu voia să fie nepoliticos.

— Cuiu plăcere, șopti liliacul.

Și marmota cea mică? Și-i imagină pe mami și pe tati atârând într-un copac și chicoti.

Și iepurii? Ce i-au sugerat ei tatălui marmotă? I-au spus să țopăie, ce altceva!
— Îi așezi pe spatele tău, îi înfășori bine cu urechile și țopăi de trei ori în jurul pajiștii. E de ajuns ca să adoarmă și cel mai vioi iepuraș, murmură mama iepuroaică.

Tatăl iepure chiar le arată cum se face. Și funcționează ca prin minune: iepurașul vioi dormea ca o marmotă chiar înainte ca tatăl iepure să înceapă a doua tură.
— Însă nu țopăitul contează, explică mama iepuroaică. Cel mai important este să-i înfășori cu urechile.
Ce păcat, căci tatăl marmotă se gândise deja să încerce chestia cu țopăitul...